

Μακεδονικός Αγώνας:

Αγώνας για Ελληνική Ελεύθερη Μακεδονία

Μακεδονικός αγώνας ονομάζεται ο ακήρυκτος πόλεμος μεταξύ Ελλήνων και Βουλγάρων, κυρίως, και άλλων σλαβόφωνων λαών κατά την περίοδο 1904 έως 1908 με το θέατρο των συγκρούσεων να είναι η τουρκοκρατούμενη τότε Μακεδονία.

Ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή. Η λήξη της επανάστασης του 1821 δεν βρήκε ολόκληρη την Ελλάδα ελεύθερη. Τα βόρεια σύνορα της ελεύθερης Ελλάδας αποτελούσε η Θεσσαλία. Αντιλαμβανόμαστε, λοιπόν, ότι ένα μεγάλο τμήμα του ελληνισμού παρέμεινε υποδουλωμένο στην οθωμανική αυτοκρατορία. Η Θεσσαλία του Ρήγα Φεραίου, η Μακεδονία του Μεγάλου Αλεξάνδρου και άλλες ένδοξες και ελληνικότερες περιοχές Ήπειρος, Κρήτη, Θράκη και πόλεις όπως Ιωάννινα, Θεσσαλονίκη, Μοναστήρι, Ρόδος, Βέροια στέναζαν κάτω από την μπότα του τούρκου δυνάστη.

Ο ελεύθερος ελληνισμός έφερε βαρέως το γεγονός αυτό. Η περιοχή της Μακεδονίας μας ήταν εμπορικό σταυροδρόμι της εποχής και η ανάμειξη ανθρώπων διαφορετικών θρησκειών και γλωσσών ήταν γεγονός αναπόφευκτο. Ο τούρκος δυνάστης απαγόρευε την λειτουργία ελληνικών σχολείων για εκατοντάδες χρόνια. Αναμενόμενο ήταν κάποιοι άνθρωποι να αρχίζουν να μη μιλάν ελληνικά, να αναπτύσσονται τοπικοί διάλεκτοι και να παρεισφρείουν και σλαβικές λέξεις. Μήπως σήμερα που λειτουργούν σχολεία δεν παρατηρούμε την άναρχη εισβολή ξένων λέξεων εις το καθημερινό λεξιλόγιό μας;;.

Οι Βούλγαροι και άλλοι σλαβικοί λαοί έβλεπαν τις πλούσιες μακεδονικές πεδιάδες με τους μεγάλους ποταμούς και τα λιμάνια της Μακεδονίας, κυρίως της Θεσσαλονίκης, και επιθυμούσαν σφόδρα να τα προσαρτήσουν. Νόμισαν ότι βρήκαν την κατάλληλη ευκαιρία να προσαρτήσουν την ελληνική Μακεδονία. Οι ευρωπαίοι προβλέπουν την διάλυση της οθωμανικής αυτοκρατορίας και προσπαθούν να κερδίσουν ότι μπορούν.

Για να προσαρτήσει την Μακεδονία η Βουλγαρία έπρεπε να αποδείξει ότι οι Μακεδόνες είναι Βούλγαροι. Για το σκοπό αυτό ιδρύει

μια οργάνωση, το Κομιτάτο, και τα μέλη της ονομάζονται «κομιτατζήδες». Ο ρόλος των κομιτατζήδων είναι με την βία και τον εξαναγκασμό να αποδείξουν ότι ο ντόπιος πληθυσμός ακολουθεί την Βουλγαρία. Εκβιάζουν και απειλούν τους ορθόδοξους χριστιανούς να μη εκκλησιάζονται εις τις εκκλησίες που ανήκουν εις το οικουμενικό πατριαρχείο αλλά εις τις εκκλησίες που ανήκουν στη βουλγαρική εξарχία. Στην Οθωμανική τάξη η εκκλησιαστική ένταξη αποτελούσε κριτήριο εθνικής κατηγοριοποίησης. Η ένταξη κάποιου σε μία από τις δύο Εκκλησίες, τη βουλγαρική Εξарχία ή το Πατριαρχείο της Κωνσταντινούπολης, σήμανε τη δήλωσή του ως «Βούλγαρου» ή «Έλληνα» αντίστοιχα. Ταυτόχρονα οι κομιτατζήδες ιδρύουν και σχολεία εις τα οποία διδάσκεται αποκλειστικά και μόνο η βουλγαρική γλώσσα.

Την ίδια ώρα ο Ελληνισμός αντιδρά, δεν μένει απαθής και αδρανής. Ο οικουμενικός Πατριάρχης Ιωακείμ Γ΄ τοποθετεί ιεράρχες νέους, μορφωμένους και άξιους να προσφέρουν για τη διάσωση του Ελληνισμού της Μακεδονίας. Είναι ο Γερμανός Καραβαγγέλης εις την μητρόπολη Καστοριάς, ο Ιωακείμ Φορόπουλος εις το Μοναστήρι και ο Χρυσόστομος Καλαφάτης εις τη Δράμα. Ταυτόχρονα, η ελληνική κυβέρνηση στέλνει τους δικούς της ανθρώπους. Ο Ίων Δραγούμης αναλαμβάνει το Προξενείο Μοναστηρίου, ο Λάμπρος Κορομηλάς το Προξενείο Θεσσαλονίκης, ο Νικόλαος Σαχτούρης το Προξενείο Σερρών και ο Τιμολέων Μαυρουδής το Προξενείο Καβάλας.

Θεωρητικά οι κομιτατζήδες θεωρούνται αυτόνομοι αντάρτες, δεν ανήκουν σε κανένα κράτος και έτσι η πατρίδα μας Ελλάδα δεν μπορεί να κηρύξει πόλεμο σε καμιά χώρα. Στέλνει μικρές στρατιωτικές μονάδες για να βοηθήσουν τους μακεδονομάχους. Ο Καστοριάς Γερμανός Καραβαγγέλης γυρίζει με κίνδυνο της ζωής του από χωριό σε χωριό για να στηρίξει το ελληνικό φρόνημα. Δάσκαλοι και δασκάλες με καρδιές φλεγόμενες και παλλόμενες από Ελλάδα και Χριστό στηρίζουν τα παιδιά και τους γονείς των. Διδάσκουν Ελληνικά και ελληνική Ιστορία. Δίνουν δύναμη και κουράγιο για να μη χαθεί ο ελληνισμός από την Μακεδονία.

Εις την Αθήνα ιδρύεται το μακεδονικό κομιτάτο για να βοηθήσει τον ελληνισμό της Μακεδονίας από τον δημοσιογράφο Δημήτριο Καλαποθάκη. Πιέζει προς την κατεύθυνση αυτή και την ελληνική κυβέρνηση.

Τον Αύγουστο του έτους 1904 ο αξιωματικός Παύλος Μελάς εγκαταλείπει λαμπρή καριέρα, σύζυγο και παιδιά περνάει τα σύνορα και κυκλοφορεί εις την Μακεδονία με το ψευδώνυμο Μίκης Ζέζας. Βοηθά σημαντικά εις τον αγώνα των μακεδονομάχων και είναι ο σημαντικότερος ήρωας του μακεδονικού αγώνα. Στις 13 Οκτωβρίου 1904 βρίσκεται εις την κωμόπολη Σιάτιστα και εκεί περικυκλώνεται από τούρκους αστυνομικούς οι οποίοι είχαν ενημερωθεί από τους κομιτατζήδες του Μήτρου Βλάχου. Περικυκλωμένος από τούρκους πολεμά ηρωικά και αντιστέκεται γενναία. Μετά από 2 ώρες αντίστασης διατάζει έξοδο εις την διάρκεια της οποίας τραυματίζεται και πεθαίνει μετά από μισή ώρα.

Η είδηση του θανάτου του ήρωα ευπατρίδη Παύλου Μελά συγκίνησε και συγκλόνισε όλο τον ελληνισμό και όχι μόνο. Από παντού πλέον αρχίζουν να εμφανίζονται εθελοντές για να πολεμήσουν εις τη Μακεδονία. Ο Καλαποθάκης, ο Κορομηλάς, ο Δραγούμης και ο Καραβαγγέλης συντονίζουν την προσπάθεια, η οποία, μετά τον θάνατο του Μελά, παίρνει νέα ορμή.

Το 1906 ο Μεσσήνιος οπλαρχηγός Σαράντος Αγαπηνός με το ψευδώνυμο «Καπετάν Άγρας» εγκαθίσταται εις την περιοχή της Λίμνης Γιαννιτσών και καθαρίζει την περιοχή από τους κομιτατζήδες. Το τέλος του ηρωικό. Μαρτύρησε για την Μακεδονία. Οι κομιτατζήδες τον κρέμασαν έξω από την Έδεσσα. Εις την Νάουσα διακρίνεται ο οπλαρχηγός Κωνσταντίνος Μαζαράκης με το ψευδώνυμο «Καπετάν Ακρίτας». Πολύ σπουδαίος πατριώτης μαχητής και ο Καπετάν Γαρέφης από τον Βόλο, ο οποίος εγκαταλείπει τα εγκόσμια από τα πυρά των κομιτατζήδων. Εις τη Φλώρινα ο οπλαρχηγός Κωνσταντίνος Χρήστου ή, όπως είναι πιο γνωστός, Καπετάν Κώτας δίνει πολλές μάχες. Οι τούρκοι τον κρεμούν εις το Μοναστήρι. Είναι σλαβόφωνος και τα τελευταία λόγια είναι «Ζίβια Γκρίτσια! Σλόμποντα ι Σμιρ!», δηλαδή «Ζήτω η Ελλάδα! Ελευθερία ή Θάνατος!». Εις τη Δράμα, μαρτυρική είναι η μορφή του καπετάν Άρμεν Κούπτιου, ο οποίος κρεμάστηκε από τους τούρκους σε ένα πλατάνι εις την κεντρική πλατεία της πόλεως. Εις τις Σέρρες δρα ο δαιμόνιος Δούκας Δούκας ή καπετάν-Ζέρβας, φόβος και τρόμος των Βουλγάρων. Αυτή όμως που έμεινε στην ιστορία ήταν η εκτέλεση του καπετάν-Μητρούση μέσα στη πόλη των Σερρών, αφού πρώτα κατάφερε να αντιμετωπίσει 3.000 Τούρκους μαζί με 5

συντρόφους του. Ένας από αυτούς ήταν ο Αγγρινιώτης Νικόλαος Παναγιώτου, γνωστός ως καπετάν-Κουμπούρας.

Οι ξένες δυνάμεις αρχίζουν να ανησυχούν από την τακτική της πατρίδας μας. Φοβούνται ότι με τη διάλυση της Τουρκίας θα ενισχυθεί η Ρωσία. Η Ελληνική κυβέρνηση είναι σε μεγάλη κινητικότητα και εις την Τουρκία ξεσπά επανάσταση και ο σουλτάνος αναγκάζεται να δώσει Σύνταγμα που εξασφαλίζει ίσα δικαιώματα σε όλους. Βρισκόμαστε στο έτος 1908. Ο Μακεδονικός αγώνας σταματά προσωρινά. Αργότερα άλλοι ένδοξοι και αιματηροί αγώνες εξασφαλίζουν την απελευθέρωση των υπολοίπων τμημάτων της ελληνικής επικράτειας.

Φοβούμαι ότι χωρίς τον αγώνα των γνωστών και αγνώστων μαχητών και ηρώων και μαρτύρων της ελληνικής γης του Μακεδονικού Αγώνα θα είμασταν σήμερα τμήμα της γείτονος και συμμάχου Βουλγαρίας. Σημαντική και καθοριστική η συμβολή εις τον αγώνα αυτόν κληρικών και εκπαιδευτικών και κάθε αγνού πατριώτη Έλληνα. Τους οφείλουμε σεβασμό και υποχρεούμαστε να κλίνουμε το γόνυ μας ευλαβικά και να αποτείομε τον πρέποντα σεβασμό και φόρο τιμής.

Μυργιώτης Παναγιώτης

Μαθηματικός

20221001

Македонская раса:

Борьба за греческую свободную Македонию

Македонская борьба — это название необъявленной войны между греками и болгарами, главным образом, и другими славяноязычными народами в период с 1904 по 1908 год, причем театром конфликтов в то время была оккупированная турками Македония.

Давайте начнём всё с начала. Окончание революции 1821 года не оставило всю Грецию свободной. Фессалия была северной границей свободной Греции. Таким образом, мы понимаем, что значительная часть эллинизма осталась в рабстве в Османской империи. Фессалия Рижского Ферея, Македония Александра Македонского и другие славные и очень греческие области Эпир, Крит, Фракия и такие города, как Янина, Салоники, Монастири, Родос, Верия стонали под сапогом турецкой династии.

Свободный эллинизм тяжело переносил этот факт . Наш македонский регион в то время был торговым перекрестком и смешение людей разных религий и языков было неизбежным фактом. Турецкая династия запретила работу греческих школ на сотни лет. Ожидалось, что некоторые люди перестанут говорить по-гречески, что разовьются местные диалекты, а также вторгнутся славянские слова . Разве мы не наблюдаем сегодня, во время работы школ, анархического вторжения иностранных слов в наш повседневный словарь?

Болгары и другие славянские народы увидели богатые македонские равнины с великими реками и портами Македонии, особенно Салоник, и сильно желали их присоединить. Они думали, что нашли подходящую возможность аннексировать Греческую Македонию. Европейцы предвидят распад Османской империи и пытаются добиться того, что могут.

Чтобы аннексировать Македонию, Болгарии пришлось доказать, что македонцы — это болгары. Для этой цели он учреждает организацию — Комитет, а его члены называются «комитетами». Роль комиссаров — силой и принуждением доказать, что местное население следует за Болгарией. Они шантажируют и угрожают православным христианам ходить в храмы не в храмы, принадлежащие Вселенскому патриархату, а в храмы, принадлежащие Болгарскому экзархату. В османском порядке членство в церкви было критерием национальной категоризации . Присоединение к одной из двух Церквей, Болгарскому Экзархату или Константинопольскому Патриархату, означало признание себя «болгарским» или «греческим» соответственно. В то

же время члены комитета также создают школы, в которых преподают только болгарский язык.

В то же время эллинизм реагирует, он не остается апатичным и бездействующим. Вселенский Патриарх Иоаким III назначает молодых, образованных и достойных иерархов, чтобы они предложили помощь македонскому эллинизму . Это Германос Каравангелис в метрополии Кастории, Иоаким Форопулос в Монастыре и Хризостомос Калафатис в Дrame. В то же время правительство Греции отправляет своих людей. Ион Драгумис возглавит консульство в Монастируи , Ламброс Коромилас - консульство в Салониках, Николаос Шактурис - консульство в Серресе, а Тимолеон Маврудис - консульство в Кавале.

Теоретически комитаци считаются автономными повстанцами, они не принадлежат какому-либо государству, и поэтому наша родина Греция не может объявить войну какой-либо стране. Он посылает на помощь македонским боевикам небольшие воинские части. Немецкий Каравангелис из Кастории путешествует из деревни в деревню, рискуя своей жизнью, чтобы поддержать греческий дух . Учителя, чьи сердца горят и пульсируют Грецией и Христом, поддерживают детей и их родителей. Они преподают греческий язык и историю Греции. Они дают силу и мужество, чтобы эллинизм не исчез из Македонии.

В Афинах журналистом Димитриосом Калапотакисом основан македонский комитет для помощи эллинизму Македонии . Он также оказывает давление на греческое правительство в этом направлении.

В августе 1904 года офицер Павлос Мелас оставляет блестящую карьеру, жену и детей, пересекает границу и передвигается по Македонии под псевдонимом Микис Зезас. Он существенно помогает в борьбе македонских борцов и является важнейшим героем македонской борьбы. 13 октября 1904 года он находился в городе Сиатиста и там был окружен турецкими полицейскими, о которых сообщили комиссары Митро Влахоса. Окруженный турками, он героически сражается и отважно сопротивляется. После двух часов сопротивления он приказывает

выйти, во время которого получает ранение и через полчаса умирает.

Известие о смерти героя-евпатридиса Павлоса Меласа тронуло и потрясло весь эллинизм и за его пределами. Отовсюду начинают появляться добровольцы для борьбы в Македонии. Калапотакис, Коромилас, Драгумис и Каравангелис координируют усилия, которые после смерти Меласа приобретают новый импульс.

В 1906 году мессинский военачальник Сарандос Агапинос по прозвищу «Капитан Агра» поселяется в районе озера Янница и очищает территорию от комитаци. Конец героики. Он свидетельствовал в пользу Русской—Македонии. Комиссары повесили его под Эдессой. В Науссе выделяется вождь Константинос Мазаракис по прозвищу «Капитан Акритас». Очень великий боец-патриот и капитан Гарефис из Волоса, который бросает мирское из огня комитаци. Во Флорине полководец Константинос Христу или, как он более известен, капитан Котас ведет множество сражений. Турки вешают его в монастыре. Он говорит на славянском языке, и его последние слова: «Зивия». Грисия! Слобода и Смир!», то есть «Да здравствует Греция! Свобода или смерть!». В драме фигура капитана Армена является мучеником. Куптиу, повешенного турками на платане на центральной площади города. В Серресе действует демон Дукас Дукас или капитан-Зервас, страх и ужас болгар. Но в истории осталась казнь капитана Митрусиса в городе Серрес, после того как ему впервые удалось противостоять 3000 турок вместе с 5 своими товарищами. Одним из них был Агриниотис Николаос Панайоту, известный как капитан-Кумбурас.

Иностранные державы начинают беспокоиться о тактике нашей страны. Они опасаются, что с распадом Турции Россия усилится. Правительство Греции находится в большом движении, в Турции вспыхивает революция, и султан вынужден принять конституцию, которая гарантирует равные права для всех. Мы живем в 1908 году. Македонская борьба временно прекращается. Позже другие славные и кровавые сражения обеспечили освобождение оставшихся частей греческой территории.

Боюсь, что без борьбы известных и неизвестных борцов, героев и мучеников греческой земли Македонской борьбы мы

сегодня были бы частью нашего соседа и союзника Болгарии. Важным и решающим в этой борьбе является вклад духовенства, учителей и каждого чистого греческого патриота. Мы обязаны уважать их и обязаны почтительно преклонять колени и оказывать им должное уважение и почтение.

Миргиотис Панайотис

Математический